

Dulce toamnă-nfiorată!

Nicu Hăloiu

Dulce toamnă-nfiorată!

...

Dulce toamnă-nfiorată de a vântului vârtoare
Ce-și aduce peste vreme oceane întregi de nori,
Te zăresc în orice frunză care-i veștedă și moare,
Te aud în orice sunet scos de cârduri de cocori!

...

Doar pădurea tânguiește a ei uscăciune goală,
Nu de apă duce lipsă, ci de verdele-i din vară,
Că fiecă ram îi poartă visul frunzelor în muguri,
Dar te simt încântătoare în ciorchinii grei de struguri!

...

Te-ai așternut cu-a ta răcoare peste geana dimineții,
Deși uneori mai lași câte-un colț de cer senin,
De mi-e frig, mă încălzesc cu elixirul tinereții,
Ascuns tainic în parfumul gustului de vin pelin!

...

Să nu crezi că-s supărat că nu sunt zile frumoase,
Simt deja în nări mirosul fumului ieșit din case,
Te văd ca pe un miracol, deși sunând a elegie,
Înveselești toată natura cu-a roadelor tale magie!

...

Și eu sunt la mine-n toamnă, ca și tine și-a ta vreme,
Dar, în sufletu-mi năvalnic eu ascund o primăvară,
voi aștepta iarna să treacă, firul ierbii să răsară,
Să închin și primăverii, ca și ție, dulci poeme!